

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

Τρεις κόραις ἕνας βασιλιάς
Εἶγε χαριτωμέναις
Ἡ δὴ ἢ μεγαλειτέραις
Ἦτανε ἴπανδρεμέναις,
Ἡ τρίτη, ἡ μικρῆ,
Ἐχώριζε ἴς τὰ κάλλη,
Τῆ λέγανε ψυχῆ.

Κανένας δὲ, θαρβρεύτηκε
Ποτὲ νὰ τῆ ζητήσῃ,
Γιατ' ὄλοι τὴν ἐσέβουσαν
Κ' ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ
Ἦτανε σὰν κι' αὐτῆ·
Μὰ τέτοια ν' ἔχῃ κάλλη
Δὲν εὐρίσκ' ἡ ψυχῆ.

Ἡ Ἄφροδίτη ἴζηλεψε
Τὴν τὴν ὠμορφιά της
Καὶ στέλνει τὸ ἀθάνατο
Παιδί, τὸν ἔρωτά της,

Νὰ τὴν ἐκδικηθῆ,
Πῶς ἴτόλμησε νὰ γείνη
Πιὸ ὠμορφ' ἡ ψυχῆ.

Τ' ἄκουσ' ὁ Ἔρως κι' ἄρπαξε
Σαῖται καὶ δοξάρι,
Πῶς θὰ νικήσῃ ἴπάντεχε
Κι' εἶχε κρυφὸ καμάρι,
Ἄνικητῆ ψυχῆ
Νὰ φέρῃ ἴς τὰ νερά του
Δὲ χάνει οὔτε στιγμῆ.

Μὰ σὰν τὴν εἶδ' ὁ Ἔρωτας,
ἴς τὴν ὠμορφιά της ἴπλάστῃ·
«Ἄχ! μάνα μου», ἐφώνασε,
«Αὐτῆ γιὰ μένα ἴπλάστῃ·
ἴΑντίς νὰ νικήθῃ,
ἴΜένα τὸν ἀνίκητο
ἴἘνίκησ' ἡ ψυχῆ».

Και στέλν' εὐτὸς τὸ Ζέφυρο
 Μὲ τὰ χρυσὰ φτερά του
 Καὶ μιὰ νυχτιά τὴν ἄρπαξε
 Μέσα 'ς τὴν ἀγκαλιά του,
 Τὴν ἔφερε ψηλά,
 'Σ ὀλόχρυσο παλάτι,
 'Σ τὸν Ὀλυμπο σιμά.

Ὅλη χαρά, ἔλη ζωή,
 Μεσ' τ' ἄσπρα φορεμένη,
 Μοσκούς ἔλη ἐμύριζε,
 Μὲ τ' ἄνθη στολισμένη,
 Μὲ κάλλη θεϊκά
 Ντυνόταν ὀλημέρα
 'Σ τὸ Ζέφυρο κοντά.

Κι' ὁ ἔρωτας σὰν ἦγαινε
 Κι' ἔμενε 'ς τὸ παλάτι,
 Κλωνάρι νίκης ἔστρωσε
 Σὲ μαγικὸ κρεβάτι,
 Μὲ μιὰ τ' ἀναπνοή
 Ἐμάγευε καὶ κοίμιζε
 Τὴ ντροπαλή ψυχή.

Κι' αὐτὴ ποτὲ δὲν ἔβλεπε
 Τὰ μαγικά του κάλλη,
 Τὴ νόχα 'κεῖνος ἦγαινε,
 Καὶ νόχτ' ἔφευγε πάλι,
 Μὴν τύχη καὶ τὸν ὄη
 Ὁ ἔρωτας φοβόταν
 Καὶ χάση τὴν ψυχή.

Ἢ ἀδελφαίς της τὸ ἔμαθαν
 Κι' ἐξήλεψαν ἐκείνη,
 Ὁ ἔρωτος ὁ ἀνίκητος
 Πᾶς δούλος της νὰ γείνη
 Κι' ὅλα ν' ἀπαρνηθῆ!
 'Στὰ χαμηλά θελήσαν
 Νὰ ρίξουν τὴν ψυχή.

Μιὰ ἡμέρα τὴν ἀπάντησαν
 Ποῦ γείνη πεταλοῦδα,
 Σὲ περιβόλι γύριζε,
 Ἦπετοῦσε 'ς τὰ λουλούδια
 Γεμάτ' ἀπὸ ζωή.
 «Ποῦ τρέχεις» τῆς φωνάζουν,
 Ποῦ τρέχεις σὰν τρελλή!»

«Πῶς, δύστυχη, πλανέθηκες
 «Ποῦ σὺ ποτὲ κανένα
 «Νὰ σὲ κυτάξῃ δέχτηκες!
 «Τὶ κρῖμα ἀπὸ σένα!
 «Δὲν ἔχεις ἐντροπή!
 «Ποῦ ν' ἡ ἀγνόητά σου,
 «Ἢ μόνη σου στολή!»

«Ποῦ σὺ δὲν εἶχες γελασμό,
 «Τὸν πλάνο δὲ σκοτίνεις
 «Ὅπου σιμά σου ἔρχεται
 «Μόνο τὸν καμαρώνεις!
 «Τὰ κάλλη σ' ἀφάρει
 «Τὴ χάρι σου σοῦ κλέβει·
 «Κρῖμα 'ς ἐσὲ ψυχή!»

Τὴν πλήγωσαν τὰ λόγια τους
 Ἐφοβήθη μὴ καὶ χάση
 Τὰ ξακουσμένα κάλλη της
 Κι' ἡ ἔρα νὰ περάσῃ
 Καρτέραγιε ἡ ψυχὴ
 Τὸν πλάνο γιὰ νὰ ἔρθῃ
 Νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Τὸν βλέπει, τρέμει, δὲν κρατεῖ,
 Ὁ νοῦς της σκοτεινιάζει,
 Κι' ἐκεῖ ὅπου ἐκοίτονταν,
 Φῶς καὶ μαχαίρ' ἀρπάξει,
 'Στὰ στήθια του σιμά
 Τὸ χέρι της σηκώνει,
 Μ' ἄξαφνα σταματᾷ.

Τὰ κάλλη του τὰ χωριστά,
 Ἢ τόση ὠμορφιά του
 Τὴ θάμπωσαν καὶ ἄφησε
 Νὰ πέσῃ 'ς τὰ μαλλιά του
 Τὸ φῶς ποῦ τὸν ξυπνᾷ·
 Πετιέται τρομασμένος
 Καὶ μὲ θυμὸ γυρνᾷ

«Ἐπίβουλη» ἐφώνασε,
 «Μακρὴν μου τώρα μένει»
 «Γιὰ νὰ χαλάσῃς θελήσες
 «Τὸν ἔρωτα ποῦ εἶναι
 «Ἐνα μὲ τὴν ψυχὴ!
 «Τὶ εἶναι πιά ὁ κόσμος
 «Δίχως μ' ἐμᾶς μαζή!»

Τῆς εἶπε κι' εὐτύς 'ξάπλωσε
 Τὰ 'λόχρυσα φτερά του.
 Κλαίει ἡ ψυχὴ καὶ θλιβεται,
 Πιάνεται 'ς τὰ μαλλιά του
 Τρέχει μ' αὐτόν μαζή·
 «Μὴ φύγης, μὴ», φωνάζει,
 «Καὶ μείνω μοναχή.»

Μὰ ἡ φωνὴ της σβύνεται
 Μεσ' 'ς τὰ ψηλά ποῦ τρέχει·
 Νὰ τὸν κρατεῖ κουράστηκε
 Καὶ δύναμι δὲν ἔχει,
 'Απόκαμ' ἡ ψυχὴ,
 Καὶ πιά ἀποχωρίστη
 Πέφτει κάτω 'ς τὴ γῆ.

'Απελπισμένη ἔτρεξε
 Θάνατο νὰ ζητήσῃ.
 'Σ τὸ ποταμὸ ἐξύγωσε
 Τὸν πόνο της νὰ σβύσῃ
 Καὶ ῥίχνεται ἐκεῖ·
 Μὰ οἱ Θεοὶ προστάζουν
 «'Αθάνατ' ἡ ψυχὴ».

Καὶ 'ς τὴ στιγμή τὰ κύματα
 Τὴν προσταγὴ ἀκούνε
 Καὶ μνημα δὲν τῆς δίνουνε,
 Τὴ λούζου, τὴν κυλοῦνε
 Μ' ἀθάνατα νερά,
 Ποῦ ἀπαλὰ τὴ φέρνουν
 'Σ τὴν ἀχροποταμιά.

Σκοπὸν ἀκοῦει ξεχωριστόν,
 Γλυκύτατον, ποῦ χύνει
 Θεῖα μαγεῖα 'κει παντοῦ·
 Μαγεύεται κι' ἐκεῖνη
 Μ' οὐράνια μουσική,
 Δίχως νὰ θέλῃ φέρνει
 Τὸ πάτημά της 'κεῖ.

Βλέπει τὸν Πάνα τὸν Θεόν,
 Κι' ἐκεῖνος τὴ γνωρίζει,
 Σιαστίζει ὅπου τὴ θεωρεῖ,
 Νὰ τὴ ῥωτάει ἀρχίζει
 Τι θέλει, τι ζητεῖ
 'Όπου γυρνᾷ μοναχὴ
 'Σ ἐρήμους ἡ ψυχὴ!

Κι' ἐκεῖνη μὲ παράπονο
 Τὰ πάθη της τοῦ λέει,
 Πῶς ἄλλοι τὴν πλανέσανε
 Καὶ μόνη της δὲ φταίει
 Ποῦ 'φέρθηκε σκληρή·
 'Ο 'Ερως μόνο φταίει
 Νὰ μὴ φανερωθῇ.

Τὴ συμβουλεύει ὁ Θεός:
 Παντοῦ νὰ τὸν ζητήσῃ,
 Νὰ τρέξῃ γῆ καὶ οὐρανὸ
 Τόπο νὰ μὴν ἀφήσῃ
 Γιὰ νὰ συγχωρεθῇ·
 Τὴν συμβουλή του 'δέχτη
 Χαρούμεν' ἡ ψυχὴ.

Τρέχει παντοῦ καὶ τὸν ζητεῖ,
 'Ολόγυρα γυρίζει
 Καὶ μὲ λαχτάρα γιὰ νὰ βρῇ
 Τὸν 'Ερωτα ἐλπίζει·
 Τρέχει, δὲν σταματᾷ,
 Καὶ 'ς ἐκκλητῆσις πηγαίνει
 Καὶ τὸν ἀναζητᾷ.

Καὶ 'ς τὸ παλάτι τὸ χρυσὸ
 Φθάνει τῆς 'Αφροδίτης,
 Καὶ ἀπὸ φθόνου ἡ θεὰ
 Τὴ δέχεται μαζὴ της
 Δοῦλα της νὰ γενῇ·
 Τόσφ ἡ 'Αφροδίτη
 Μισοῦσε τὴν ψυχὴ!

Πόσους καύμους ὑπόφερε!
 Τὶ βάσανα καὶ κόπους!
 'Όσα ποτὲ δὲν ἔπαθε
 Κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀθρώπους,
 Τὰ ἔπαθ' ἡ ψυχὴ,
 Δίχως ν' ἀγανακτήσῃ,
 Νὰ παραπονεθῇ.

Μιὰ 'μέρα τῆς 'βουλήθηκε
 'Σ τὸν 'Αδη νὰ τὴν πέμψῃ
 Τὴν Περσεφώνη νὰ εὐρῇ
 Τὰ μύρα νὰ γυρέψῃ
 'Όλα τῆς ὠμορφιάς·
 «Πήγαινε» τὴν προστάζει,
 Καὶ μὴν ἀργοπορεῖ.»

Μύρια κακὰ δοκίμασε
 Ἐπὶ τὸν Ἄδην νὰ κατέβη
 Καὶ ἄλλα τόσα ἔπαθε
 Ὡς πάλιν νὰ ἀνέβη
 Ἐς τὸ κόσμον ἢ ψυχὴν,
 Ὅπου τὴ λυπηθῆκαν
 Καὶ τ' Ἄδου οἱ Θεοί.

Σὰν τὰ φερν' ἀπ' τὸ μόσκο τους,
 Κι' ἀπὸ τὴν ὠμορφιά τους
 Δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ
 Πέρν' ἀπ' τὴ μυρουδιά τους,
 Πέφτει, λειποθυμῆ.
 Ὁ Ἔρως τὴ λυπήθη,
 Τὴ φέρνει ἔς τὴ ζωὴ.

Τότε κ' ἡ ἄπονη θεὰ
 Σπλαχνίζεται κι' ἐκείνην,
 Γιατὶ πολλὰ ὑπόφερε,
 Καὶ δούλα τῆς ἐγένετο.

Μὲ τὸς ὑπομονὴν
 Τὴ συγχωρῶν ἀκόμα
 Καὶ ὄλοι οἱ Θεοί.

Ὁ Ζεὺς τότε ἐπρόσταξε
 Πανήγυρην νὰ γείνη
 Ἐπάνω εἰς τὸν Ὀλυμπο,
 Νὰ ντύσουνε ἐκείνη
 Μ' οὐράνια στολὴ
 Κι' ὁ Γάμος νὰ ἐνώση
 Ἐρωτα καὶ ψυχῆ.

Καὶ ἀπὸ τὸτ' ἀγκαλιαστὰ
 Τὸν κόσμον τριγυρίζουν,
 Μὲ ὄνειρα μαγευτικά
 Γῆ κι' οὐρανὸ στολιίζουν
 Ὁ Ἔρως κι' ἡ Ψυχὴ
 Καὶ μένουν αἰώνως
 Ἀθάνατοι Θεοί.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ

ΔΙΑΤΙ;

Διατὶ ἐνῶ μακρὰν μου τὴν διώκω τὴν ἀνίαν
 Καὶ ζητῶ εἰς βίον ὅλως ἄρροντιν νὰ ἀφεθῶ,
 Εἰς ἐκείνης ἀκουσίως πάλιν πίπτω τὴν μανίαν
 Κ' εἶναι πάντοτε ἐγγύς μου ὅσον ἂν τὴν ἀπωθῶ;

Διατὶ τὰ χεῖλη, μόλις τὸ μειδίαμα ἀνοίγει
 Μοὶ τὰ κλείουσιν ἀμέσως ἀναμνήσεις ἀλγεῖναι;
 Διατὶ πάντοτ' εἰς στόνον ἢ χαρὰ μου ἀπολήγει
 Κ' εἶναι πᾶσαι μου αἱ ὦραι πάσης τέρψεως κεναί;

Ἢ ἀκόρεστος ψυχὴ μου διατὶ πάντοτε πλάττει
 Πόθους, οὔτινες δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πληρωθοῦν;
 Ἀτελεύτητος ὁδύνη διατὶ νὰ μὲ σπαράττη;
 Καὶ τὰς συμφορὰς μου ἄλλα συμφοραὶ ν' ἀκολουθοῦν;

Διατὶ νὰ ἦμαι τύχης παίγιον τυφλῆς, ἀγρίας
 Καὶ νὰ φέρωμαι ἀπαύστως ὅπου μὲ ὠθεῖ αὐτή;
 Τὸν γλυκὺν προκρίνω μᾶλλον ὕπνον τῆς ἀνυπαρξίας
 Βίον ἀτερπῆ τοσοῦτον ἢ ψυχὴ μου παραιτεῖ.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ

Εἰς τοῦ Φαλήρου τὰς ἀκτὰς
 Ὅπου τὸ κύμα παίζει,
 Καὶ μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς
 Ἡ γῆ αὐτὸ πιέζει,

Ὅπου τὸ φῶς τὸ μαγικόν
 Τῆς Ἰλαρᾶς σελήνης,
 Καλύπτει φῶς ἠλεκτρικόν,
 Λευκότερον ἐκείνης

Ὅπου πλανῶνται ὡς σκιαὶ
 Ἀνθρώπων τόσα πλήθη,
 Ὅπου θαλάσσιοι πνοαὶ
 Δροσιζοῦσι τὰ στήθη,

Θεὰ προβαίνει θελκτικὴ
 Καὶ ἡ ἀγνὴ σελήνη,
 Κ' ἡ λήμις ἡ ἠλεκτρικὴ
 Θαμβοῦται, τρεμοσβύνει.

Φλοίσβιζε κύμα ἐλαφρῶς εἰς ὄχθας τοῦ Φαλήρου,
 Καὶ πνέετ' ἐλαφρότερον, ὣ αὔραι τοῦ Ζεφύρου,
 Πλησίον σας σεπτὴ Θεὰ
 Προβαίνει, ὡς προβαίνουνσι τὰ κύματα θαλάσσης,
 Φωτίζει, ὡς φωτίζει: φῶς αὐγῆς ἀνατειλάσης.
 Καὶ ἡ μορφὴ της μειδιᾷ.

Θεὰ βεβαίως· Ἄρτεμις τὸν κύβα ὀδηγοῦσα,
 Ἡ Ἄρπαλύκη, ἀδελφὴ τοῦ Φοίβου, εἴτε Μοῦσα,
 Ἡ μία νόμφη τῶν νερῶν,
 Ἄφροεσσα, περικαλλῆς, καὶ ὅταν ὁ Αἰνεῖας
 Εἶδεν εἰς Τύρου τὰς ἀκτὰς, μετὰ πολλὰς ἀνίας
 Τὴν κόρην τῶν λευκῶν ἀφρῶν.

Εἰπέ μοι φῶς ἠλεκτρικόν
 Πόθεν ἀντλεῖ τὸ φῶς της,

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Καὶ πῶς τὸ φῶς σου, μαγικὸν
Σκοτίζεται ἐμπρὸς τῆς; —

Εἰπέ μοι, κῆμα ἠχηρὸν,
Ποῦ βαίνει; ποῦ πλανᾶται;
Εἰς τῆς θαλάσσης τὸν ἀφρόν;
Ἐστὸς κόλπου σου κοιμᾶται;

Ἐπὶ τῆς γῆς δὲν κατοικεῖ
Ἐν μέσῳ τῶν ὠραίων,
Φεῦ! ἦτο ὄραμα γλυκὺ
Καὶ διελύθη πλέον.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 Αὐγούστου 1882.

O * *
* *

ΕΙΣ ΖΩΝΗΝ

Ἐφυχη ζῶνῃ, ἐννοεῖς τί σῶμα περιπτύσσει;
Εἰξεύρεις τῆς καρδίας τῆς ἐγγύς ὅτι ἐτέθη,
ὅτι ν' ἀκούης δύνασαι τοῦ στήθους τὰς δονήσεις,
νὰ ἦσαι μάρτυς τῆς χερᾶς, τῆς παιδικῆς τῆς μέθης;

Ὅταν ἀκούῃ φλογερά ἐξάλλων νέων ἔπη,
ὅταν πρὸς φίλημα θερμὸν τὴν χεῖρά τῆς προτείνῃ
καὶ μὲ σειρήνος γόητρον τοὺς νεανίας βλέπῃ,
αἰσθάνεσαι τὰ στήθη τῆς ποῖα κατέχει δίνη;

Ὅταν, σφριγῶσα, καίουσα ἐκ τῆς ἡδυπαθείας,
εἰς τῶν ὀνείρων τὴν εὐνὴν ἐπιχαρίτως πίπτῃ
σὲ ἀποθέτει παρ' αὐτῆς; ἢ μετὰ δισπιστίας
μὴ γίνῃς τῶν θελγῆτρων τῆς αὐτόπτης σ' ἀπορρίπτῃ;

Ἄς ἤμην ζῶνῃ τῆς ἐγώ, αὐτὴν νὰ περιπτύσω,
καὶ ὁ κομψὸς στηθόδεσμος τῶν τρυφερῶν στηθῶν τῆς,
ὅταν στενάξ' ἡδυπαθῶς ἐξ ἡδονῆς νὰ φρίσσω,
ν' ἀκούω ἄσμα τῆς γλυκὺ τοὺς ἤχους τῶν παλμῶν τῆς.

* Ἄς ἤμην ζώνη της ἐγὼ· πλησίον της θά μ' εἶχε
αὐτόπτην τῶν θελγέτρων της καὶ συγκινησιῶν της·
μετ' ἀνυπόπτων θωπειῶν συχνὰ θά μοι παρεῖχε
τὸ θέαμα τῶν πόθων της καὶ συγκινήσεών της.

Καὶ ὅταν εἰς τὸ φέρετρον ἐξαπλωθῆ ἐκείνη —
— ἂν ἐδυστύχουν καὶ νεκρὸν νὰ τὴν κοσμήσω σῶμα,
θά συναπέθνησκον μαζὺ ἐν τῇ μοιραίᾳ κλίνῃ,
κόνις γενόμενος μαζὺ εἰς τὸ παμφάγον χῶμα.

(Ἐκ τῶν Μυρσινῶν Συλλογῆς ἀνεκδότου).

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΑΜΠΕΛΑΣ

ἘΣ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ.

I

Καμαρωμέναις ἢ στερεαῖς
ἀπὸ τὴν πλώρη μας περνοῦν,
βουὰ καὶ κάμποι κι' ἀμμουδιαίς
ἴσάν νὰ χορεύουε γυρνοῦν.

Ἐσ τὴν ἀκριβὴ σου ἀγκαλιὰ
γυρμένος μὲ κρυφὴ χαρὰ
χάνω τὸ νοῦ χωρὶς μιλιὰ
ἴς τὰ δυὸ σου' μάτια τὰ γλαρά.

Καὶ φεύγουν, φεύγουν ἢ στεριαίς,
φεύγουν ἴψηλά τόσα βουὰ,
ἴγιαλό ἴγιαλό ἀπ' τῆς ἀμμουδιαίς
τὸ βαποράκι μᾶς περνᾷ.

Πόσαις ἐλπίδες ξαπετοῦν
ἴς αὐτὴ τὴν μορφή βραθειά !!
πόσαις ἴς τὸν κόρφο σου πηδοῦν
ἀπ' τῆ ἴδική μου τὴν καρδιά !!

Τὸ σαγανάκι δροσερὸ
φέρει τὰ μαυρὰ σου μαλλιά

Ἐς τὸ πρόσωπό μου. Μὰ θαρρῶ
πῶς νᾶτανε γλυκὰ φιλιὰ.

Δελφίνια δυό, δελφίνια νά,
μὲ δρόμο πῶς μᾶς κυνηγοῦν.
Μὰ τὸ βαπόρι τὰ περνᾶ,
κι' ἀπ' τὸν καῦμό τους θά πνιγοῦν

Χωρὶς νά πάρω ἀνασασμό,
τόσον καιρὸ σὲ κυνηγῶ,
κι' ἂν φεύγῃς ἴσάν τὸν λογισμό,
ἴσάν τὸ Δελφίني θά πνιγῶ.

II

Τὰ κόματ' ἄγρια χτυποῦν
Ἐς τὴν πλώρη μας τὴν ὕψηλῃ,
καὶ ἄσπρα, κάτασπρα ξεσποῦν,
ἴπισω Ἐς τὴν πρῶμνη τῇ θολῇ.

Ἐς τὴν δροσερῇ σου ἀγκαλιὰ
μὲ πῆρε ὁ ὕπνος σιγαλὰ
καὶ μὲ νανούριζαν φιλιὰ,
μέσα σὲ χέρια ἀπαλά.

Σὲ λίγο: «Πόντισον!» φωνῇ
μ' ἐξύπνησε καὶ ταραχῇ.
Ἐυπνώ, τί μαύρη ἡδονή!
Ἢ νύχτα ἦταν μοναχῇ

Ἐκεῖ ψηλά Ἐς τὴν κωπαστῇ
ὕπνος μ' ἐπῆρε. Δυὸ σχοιινιά,
ἴπ' ἀέριζε αὔρα φτερωτῇ,
κομμάτια ἀπὸ δυὸ πανιά,
Μ' ἐθώπευαν γλυκὰ γλυκὰ.
Κ' ἐγὼ τὰ ἴπῃρα γιὰ μαλλιὰ
Ἐς τὰ ὄνειρα τὰ μυστικὰ,
κ' ἐγὼ τὰ ἴπῃρα γιὰ φιλιὰ.

Ἰσὸς Πειραιῶς εἰς Σκιάθου θῆρος 1881].

Α. Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΑΣ.

ΟΙ ΤΑΦΟΙ

I.

Φώτολε, τῆς Ζακύνθου μου, ὦ ἀηδῶν γλυκεῖα,
 φέρεμε εἰς τὰ μάρμαρα τὰ κατηφῆ καὶ κρύα,
 Ὅπου Σὺ πρῶτος, ἔσπειρες ῥύακας ἐκ δακρῶν.
 Νὰ ἀναγνώσω θέλω ἔν τῶν τόσων μυστηρίων! . . . .

Ῥιγῶ. . . ποῦ μὲ παρέσυρεν αἴφνης ἡ φαντασία; . . .
 Ποῦ βαίνομεν, θεῖα σκιά; . . . Ἐν μέσῳ τῶν μνημείων! . . .
 ὦ! τρέμω. . . μόνος, ἄελπις καὶ ἐν νυκτὶ ἀγρία!
 Νὰ ἐρευνήσω πέπρωται ἐδῶ τὸ μεγαλεῖον; . . .

ὦ! μεσονύκτιον φρικτόν, στιγμὴ τοῦ μυστηρίου,
 Ὅποτε πάντες κλίνουσι ἔς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλην,
 Σὺ μὲ ὕψος ἐνίστε ἐν μέσῳ κόσμου θεοῦ!
 Δός μοι ψυχὴν νὰ πλανηθῶ ἐν μέσῳ τάφων πάλιν.

Νὰ χύσω θέλω δάκρυα, ὅπου ὁ Βῦας ψάλλει
 Ἐνφ τῶν τάφων ἡ σιγὴ τῆς γῆς ἀπλοῦται πέραξ.
 Καὶ πένθιμος δὲν ἀντηχεῖ φωνὴ ὅμοια ἄλλῃ,
 Ἐνφ σκιάζει τὴν σιγὴν ἡ τοῦ θανάτου πτέρυξ.

Τί θέλω μόνος εἰς αὐτὰ τὰ φρικτεῖα σκότη!
 Ἐνφ ἐκτείνει πτέρυγα: παντοῦ σιγὴ ἀγρία;
 Ἐνφ τὸ πᾶν περὶ ἐμέ τὸν νήδυμον ὑπνώττει,
 Καὶ στοναχὴ κᾶν δὲν ἤχεῖ εἰς τὸν αἰθέρα μία,

Ὁ νοῦς μου φρίττει! . . . κόπτεται τὸ ἀσθενές μου βῆμα! . . . .
 Φεῦ, δειλιῶ! Βοήθησον, ὦ Φώτολε, βοήθει! . . . .
 Ἄν ἀγαπῶμεν τὴν ζωὴν καὶ τρέμομεν τὸ μνημα,
 Ἐκεῖνο χεῖρ βάλσαμον εἰς τὰ πονοῦντα στήθη.

Πόσαι ὑπάρξεις ὑπ' αὐτὰ τὰ μάρμαρα σβεσθεῖσαι
 Ἐνφ εἰσέτι ἔθαλον, ποθοῦν ἔν δάκρυ μόνον!
 Ἐν ἄνθος ἀναμνήσεως! . . . Πλὴν, φεῦ, λησμονηθεῖσαι
 Καλύπτοντ' ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀδακρῶτων χρόνων. . .

Εἶς τάφος χαίνει! . . . ἄρά γε ὅποτον θὰ καλύψῃ: . . . .
 Ἄστῆρα μόλις φέξαντα· μόλις ἀνθῆσαν Ἴον! . . .

“Ολοι ἐκεῖ βαδίζωμεν! . . . Τοῦ βίου μας θά κρύψη
Τά τόσα μειδιάματα ἐν ἄσπλαγχνον μνημετον,

Καί ἐπ’ αὐτοῦ κυπάρισσος θά θάλλη αἰωνίως,
Νά τήν ποτίζουν δάκρυα, νά τήν μαραίνουν στόνοι.
Καί ὅταν μαίνεται βορρᾶς ἐν τῇ σιγῇ ἀγρίως
Μόν’ ἡ ἰτέα ἀδελφικῶς, νά τήν φιλή, φεῦ, μόνη!

Ἰτέαι καί κυπάρισσοι! . . . πιστοὶ ἀδελφομένοι
Εἶνε τῶν τάφων ἀδελφοί, . . . Ἔως νά ξηρανθῶσι . . .
Ἐπὶ τῶν ἄλλων οἱ νεκροὶ σιγοῦν λησμονημένοι.
“ὦ! διατί οἱ ἄνθρωποι ὀλίγον ν’ ἀγαπῶσι; . . .

Ἐποῖα φρίκη! τήν σιγὴν εἰς τὸ νεκροταφετον,
Μόνον οἱ στόνοι ὄρρανῶν πενθούντων συνταράσσουν,
Σπανίως βρέχει φίλιον τὸ δάκρυ, ἐν μνημετον. . . .
“ὦ! Πῶς παρέρχοντ’ οἱ καιροὶ! Οἱ ζῶντες πῶς ἀλλάσσουν!

Ἡ κόρη ἥτις ἄλλοτε περιπαθῶς ὠμίλει
Εἰς φθισιῶντα ποιητήν, ὀμνύουσα φιλίαν,
Ἐν ἄνθος εἰς τὸν τάφον του ἐδίστασε νά στείλῃ. . . .
Καὶ ὅμως εἶχε τρυφερὰν ἡ φιλὴν του καρδίαν.

II.

“ὦ! Πόσους τάφους ἄσπλαγχνος θωπεύει, φεῦ, ἡ λήθη!
Καὶ δι’ αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος, ἐν δάκρυ κἄν ἠρνήθη.
Τάφοι σιγῶντες, ἔρημοι, ἀμειλικτοὶ καὶ κρύοι,
Εἰπέτε μ’ εἰς τὰ σπλάγχνα σας τί ἕκαστος ἐγκλείει;
Δαλαεῖτε· πῶς κωφεύετε; Πρὸς τί σιγῇ βαθεῖα
Πιέζει τὴν καρδίαν σας καὶ μαύρη ἐρημία,
Ἐκτείνει νέφρα ἄγρια παρέχοντα τὴν φρίκην,
Λέγουσα, ἄθλιε θνητέ, θά ἀποτίσης δίκην;
Τάφοι! . . . τὸ πᾶν, τὸ πᾶν σιγᾶ, οὔτε ἡ αὔρα πνέει. . . .
Εἶς μόνος ψάλτης, εὐσεβῶς ὑπὸ ἰτέας κλαίει.
Καὶ τίς, καὶ τίς δὲν ἔκλαυσε; πάντες ἐδῶ θά φθάσουν
Τὰ μαραμμένα στήθη των ὅπως καθησυχᾶσουν.
Καὶ εἶν’ ὁ τάφος ὁ λιμὴν γαλήνης γλυκυτάτης,
Εἶνε μετὰ τὴν κόλασιν παράδεισος φαιδρὸς
Εἶνε παυσίλυπος ἀκτὴ τοῦ κόσμου, τῆς ἀπάτης,
Ἐτῶν πόνων τῆς καρδίας μας ὁ μόνος ἱατρός.
Δὲν εἶν’ ὁ τάφος ἡ πικρὰ σταγὼν τῆς εἰμαρμένης

Δὲν εἶνε τὸ παράπονον τῶν αἰωνίων πόνων...
 Δὲν θέλγονται τὰ μάρμαρα μετ' ἄνθη ἂν τὰ βαινῆς...
 Ποθοῦν ἐν μόνον βάλσαμον· τὸ βάλσαμον τῶν χρόνων.

III.

Ἦ τῆς Ζακύνθου ἀηδῶν, προχώρει· τῶν μνημείων
 Ἢ ὄψις μόνον, παριστᾷ τὸ θεῖον μεγαλεῖον...
 Γυμνά κρανία καὶ ὅστ' ἄ μάρμαρα καὶ ἰτέαι!
 Πόσοι ἐδῶ ἐτάφησαν!... Τί ὑψηλαὶ ἰδέαι
 Ἐγχαλείονται ὑπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀραχνῶδεις τάφους!
 Πόσαι καὶ πόσαι κεφαλαὶ ἐκόσμουσαν τοὺς κροτάφους
 Μὲ ἠγεμόνων στέμματα, μετ' ἀδάφνας τῶν ἀγώνων,
 Καὶ πόσαι ὠνειρεύθησαν τὸ σκῆπτρον καὶ τὸν θρόνον!
 Καὶ τώρα... ἔρημον ἐκεῖ κρανίον ἐβρίμμενον
 Σιγᾷ τῶν τάφων τὴν σιγὴν, ξηρὸν νενεκρωμένον,
 Ἐνῶ ποτε διέταττε ἐν μέσῳ ὑψηλῶν
 Κ' ἠύφραίνετο βλέπων σφαγὰς καὶ αἵματα ἀθῶων.
 Ἴδὲ, θνητέ, τὸ μέλλον σου, ἰδέ... ὀλίγον χῶμα...
 Τινὸς νὰ ἦνε ἄρά γε τὸ σκελετωδὲς σῶμα,
 Ὅπερ σιγήσαν ἔπεσαν ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας;
 Ἐν μέσῳ πένθους, σπαραγμῶν, κλαυθμῶν καὶ ἐρημίας;...
 ὦ! εἶνε ἄρα ποιητοῦ;... φεῦ, ποῦ θὰ καταστήσῃ
 Τὴν ὕλην ὅστις ἔφυγε, τὴν γῆν αὐτὴν ἐμίσει
 Κ' ἐζήτει τὸ ἰδανικόν, τὸ ὑψηλόν, τὸ θεῖον,
 Ὅστις ἐδῶ ἐθρήνησεν ἐπὶ ψυχρῶν μνημείων
 Καὶ ὕμνησε μετ' ἀδάφνας δόξαν, ἐλευθερίαν
 Κοιμᾶται ἤδη εἰς τὴν γῆν ὑπὸ σιγὴν βαθεῖαν...
 Καί, οἶμοι! λύρα συμπαθῆς ἐκεῖ ἀνηρτημένη
 Σιγᾷ ὡς νὰ μὴν ἐψαλλε, πτωχὴ, λησμονημένη!
 Πλὴν μόνον φῶς ἀκοίμητον, ὁ φάρος τῶν μνημείων
 Ὅστις ποτὲ τῷ ἔδωκε τοσοῦτον μεγαλεῖον
 Ἐκεῖνος μετ' ἀκτινὰ του ὠχρᾶν τὸν ἐνθυμεῖται
 Καὶ μετ' ἐκείνην ἢ ψυχὴ μόνον παρηγορεῖται¹

.....

Ποῦ εἶνε, ποῦ τῶν Ἀιτικῶν νυκτῶν ἢ μελωδία;²

1) Ἐνταῦθα ἀναμνησκόμεθα τὸν ποιητὴν τοῦ «Φανοῦ τοῦ Νεκροταφείου» Δημήτριον Παπαρρηγόπουλον, ὃν ἀπηνῆς τάφος ἐκάλυπεν ἐν τῇ ἀκμῇ του.

2) Ὁ ποιητὴς Σπυρίδων Βασιλειάδης, οὗ τὴν καρδίαν πιεῖζει τὸ σκληρὸν τοῦ τάφου μάρμαρον.

Και ποῦ τὸ ἄσμα τὸ γλυκύ, μεστὸν περιπαθεία; ;
 Φεῦ, δὲν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς ἐκείνη ἡ καρδιά! . . .
 Τὰ πάντα κατεσχίασε πέτυξ μελαγχολίας,
 Καὶ μίξ μένει ἐπὶ γῆς ἀνάμνησις καὶ μόνον
 Πικρὸν ἀνάπτουσα, πικρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ πόνον.

.....
 *ὦ! ὀδηγέ, βοήθησον, προχώρησον, βοήθει·
 *Ἐχω καρδίαν πάλλουσαν εἰσέτι εἰς τὰ στήθη.

.....
 Εἰς τίν' ἀνίκ' ἡ κεφαλή αὐτ' ἡ συντετριμμένη,
 *Ἡ σιαγῶν ἡ ἄχαρις, ἡ εἰς τὴν γῆν θαμμένη;
 Ὅθ' ἦτον ἴσως, ῥήτορος τοῦ Δημοσθένους ἦτο·
 Πόσας καρδίας ἔθελγε! τίς δὲν συνεκινεῖτο
 Τὴν δόξαν ὅταν ἔθιγε τῶν ἱερῶν προγόνων
 Καὶ ὅταν βλέμμα ἔρριπτεν εἰς παρελθόντα χρόνον.
 Πλὴν τώρα μένει ἄλλαλος, κοιμᾶται· ναὶ κοιμήσου
 Τὴν ὥραν ταύτην ἀγρυπνεῖ ἕστ' ὑψηλὴ ψυχὴ σου.

.....
 *Ὅποτον ἄλγος! ῥίπτουσιν, ἔκε' ὑπὸ μαυσωλετον
 Κόρην περίχρυσον, ψυχράν, ἐν μαραμμέμον ἴον.
 *Ἐν ὄνειρον τοῦ ἔραστοῦ, καρδίαν μαρανθεῖσαν,
 *Ἀκτίνα μίαν τῆς αὐγῆς καὶ ἔπειτα σθεσθεῖσαν.
 *Ἄστρον συνοδοιπόρου μας, φίλην τῶν ἀηδόνων,
 Τοῦ καλλιτέχνου Ἰνδαλμα καὶ πρόξενον τῶν στόνων·
 Κόρην ἀθῶαν καὶ φιδῶν, ὡς ποιητοῦ ἰδέαν,
 *Ὡς τὴν αὐγὴν τοῦ ἔαρος γλυκεῖαν καὶ ὠραίαν·
 Πλὴν τώρα πάντα ἔσθες τοῦ τάφου ἡ ψυχρότης;
 *Ἡ καλλονὴ ἐσίγησε, μαρμαίρει ἡ ἀβρότης.

.....
 *Ἀλλοῖμονον! κ' ἔκετ σταυρός, μαυρὸς στεφανομένος,
 Ὅθ' περιμένη δάκρυα καὶ στέκει λυπημένος. . . . .
 Μήπως ἀναψυχὴν δωρεῖ, τὸ δάκρ' εἰς κοιμημένους,
 Τὸν ὕπνιον τὸν αἰώνιον καὶ μήπω πλανημένους
 Εἰς ὄνειρα περιελθῆ, μεσιὰ πικρᾶς ὁδύνης;
 Μήπως δωρεῖ τὴν ὑπαρξίν ἵτόν ἐπ' ἐσχάτης κλίνης;
 Καὶ ὅμως δάκρυα ποθοῦν οἱ τάφοι, δάκρυ θέλου·
 Πρὸς τί οἱ ὄντες ἐν αὐτοῖς τὰ φάσματά των στέλλουν,
 *Ἐνίοτε ἐπὶ τῆς γῆς: εἰς νύκτα: νεφελλώδεις,
 *Ἐφ' βροντᾶ ὁ οὐρα ὅς καὶ πνέει θεαλλώδης
 *Ὁ ἄνεμος τὴν ἀστραπὴν ὀργίλωσ συνταράσσω,

Ἐνῷ τὸ κῆμα φρικωδῶς, τὸ θῆμά του σπαράσσον
 Βυθίζει εἰς τὰ στήθη του καὶ πάλιν ἀνοψοῦται,
 Ἐνῷ παντοῦ ἡ πένθιμος σιγή, παντοῦ ἀπλοῦται·
 Πρὸς τί, τί θέλουσι σκιναιὶ ἐν μέσφ τῶν φάσματός;·
 Ἐπὶ τῆς γῆς; τί νὰ ζητοῦν;... Ἴσως τὰ δάκρυά των.
 Ἄχ! ναὶ τὰ δάκρυα ποθοῦν, οἱ τάφοι δάκρυ θέλουσι,
 Καὶ δι' αὐτὸ τὰ φάσματα ἐπὶ τῆς γῆς μᾶς στέλλουσι.

.....
 Τί γράφουσι τὰ μάρμαρα ἐκεῖνα;—Εἶμαι ξένη.
 Καὶ ὁ περίλυπος σταυρός;—Πτωχὴ ὄρφνηνευμένη.
 Ἐδῶ μαρμάρου ἄγαλμα, ἐνῷ ἐκεῖ πτωχία.
 Ἐδῶ οἱ στοίχοι ποιητῶν, ἐκ' ἡ μελαγχολία.
 Ἐδῶ τὰ ῥόδα θάλλουσι, τὰ ἴα καὶ οἱ κρίνοι
 Ἐνῷ τοὺς τάφους τῶν πτωχῶν νεκράνθεμον καλλύνει

.....
 Καὶ ἄλλος τάφος!... ὦ! πολλοὶ... Τάλαινα ἀνθρωπότης;
 Ποῦ εἶσαι; Πῶς δὲν μειδιᾷς;... Ἰδοὺ ἡ ματαιότης·
 Ἰδοὺ, ἐδῶ καλύπτονται ὑπὸ τὴν γῆν θαμμένα·
 Ὁ ἔρωσ, ἡ φαιδρότης σου, μὲ δάκρυα βρεγμένα·
 Ἐδῶ εἰς γῆν εὐρίσκονται τάνθη τῆς καλλονῆς σου,
 Ἐγκλιετ' ἡ καρδία σου, τὸ πᾶν, ἡ ὑπαρξίς σου.

IV.

Ἄν αἱ ψυχαὶ ἐσίγησαν, πολλὰ οἱ τάφοι λέγουσι
 Ἐν μέσφ τῆς σκοτίας·
 Κ' οἱ νυκτικὸρακες ἐκεῖ τὰς νύκτας ὅταν κλαίουσι
 Μετὰ φωνῆς ἀγρίας

Καὶ ἡ κυπάρισσος λαλεῖ, ὅταν βορρᾶς προσπνέει
 Καὶ κλίνει τὸν αὐχένα,
 Ὡς ἡ παρθένος ἡ σεμνὴ πενθίμως ὅταν κλαίῃ
 Εἰς στήθη τεθλιμμένα.

Ἐνῷ ὅταν ἀγέρωχος τὴν κορυζὴν ἐγείρῃ
 Εἰς κόσμους οὐρανίους·
 Καὶ τρεμοκλίνει καὶ ῥιγᾷ ἐν μουσηρίφ πλήρει
 Μὲ ἐλιγμοὺς μυρίους.

Λέγει· θνητοὶ ταλαίπωροι, ἐδῶ ἐν σκότει ζῆτε
 Ἐκεῖ εἶν' ἡ πρῶτα!...

Στραφεῖτε κάτω εἰς τὴν γῆν τοὺς τάφους νὰ ἰδῆτε.
Ἐκεῖ ἀθανασία!...

Ἄχ! ναι, ἐδῶ τὰ δάκρυα ἀνακουφίζουν πόνους
Τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.
Πλὴν ἀφ᾽ ἡφνης χάνομεν τὸ φῶς, μετὰ ὀλίγου; χρόνου;
Τοῦ φαινοῦ Ἡλίου.

Καὶ μένει ἐν ἐπὶ τῆς γῆς ἀθάνατον, ἔν ῥον
Ἄμάραντον ὥρατον,
Φυόμενον ἐνίοτε ἐν μέσῳ τῶν μνημείων
Τῶν βράχων καὶ ὀρίων.

Καὶ τὸ ποτίζουν δάκρυα καὶ τὸ ὕμνοσσι στόνοι·
Καὶ τότε μόνον φθίνει
Ὅταν παρέλθωσι πολλοὶ καὶ θεηλάδεις χρόνοι,
Ὡς ἄστρον τότε σβύνει.

Ὁ βίος εἶνε μάταιος, παντοῦ ῥοαὶ δακρῶν,
Στόνοι κλαυθμοὶ καὶ θρήνοι.
Καὶ ἔπειτα εὐρίσκομεν ἱτέαν κι' ἐν μνημεῖον
Κ' ἐκεῖ ὁ βίος κλίνει.

Ποσάκις τὸ μειδιάμα εἰς χεῖλη ἐπλανᾶτο
Ποιητικῆς καρδίας·
Πλὴν χθές ὑπὸ τὰ μάρμαρα κ' ἐκείνη ἐκοιμᾶτο
Ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ποσάκις ἄσματα γλυκὰ ἀντήχουν ἐν γαλήνῃ
Καὶ τόσῃ ἀρμονίᾳ·
Πλὴν τώρα ἔκλεισε τὸ πᾶν ἡ τελευταία κλίνη
Καὶ ἡ σιγὴ βαθεῖα.

Καὶ ἤδη τάφων μάρμαρα, δακρῶν ματαιότης!
Ἐπὸ τὰς πτέρυγας αὐτάς, κοιμᾶτ' ἡ ἀνθρωπότης.

.....
Τὸ γόνυ κλίνωμεν ἐδῶ... θνητοὶ! ἡ ὑπαρξίς μας
Δὲν εἶνε ὄνειρον σβεσθὲν ἐν θλιβερᾷ πρωτῆ;
Ἐπὸ τὰ μάρμαρα αὐτὰ θὰ κλίνη ἡ ζωὴ μας
Καὶ πᾶσα μας ἀνάμνησις ἐπὶ τῆς γῆς γλυκεία.

.....
Ἐπόθησα νὰ κοιμηθῶ τὸ πᾶν, φεῦ! μὲ βαρύνει,
Παντοῦ μὲ λούουν δάκρυα καὶ στόνοι· μ' ἀναμένουν,
Τὸν τάφον θέλω, κ' ἐπ' αὐτοῦ εἶς ἄγγελος νὰ κλίνη...
Καὶ μὲ τὰ ῥόδα τῆς αὐγῆς οἱ φίλοι νὰ τὸν βραίνουν.
Νὰ γράψουν εἰς τοῦ τάφου μου τὸ μάρμαρον τὸ κρῶν
Ὡς μόνον ἐλεγέτον.

• Ἡλθ' εἰς τὴν γῆν, ἐστέναξεν, ἐδάκρυσ' ἔλυπήθη,
 Ἄλλ' ὑπ' αὐτὸ τὸ μάρμαρον πεσῶν ἀπεκοιμήθη. »

V.

Ἀπηύδησα, ὦ φώσκολε, ἀπηύδησα δακρύων·
 φύγωμεν, φύγωμεν μακρὰν τῶν παγερῶν μνημείων·
 Μυστήρια ἐπόθησα ν' ἀνεύρω εἰς τὰ σκότη,
 Ὅπου τὸ πᾶν τὸν νήδυμον ἐν τῇ σιγῇ ὑπνώττει.
 Ἄλλ' οἴμοι τὴν καρδίαν μου ἐσπάραξαν οἱ πόνοι·
 Διότι εἴμεθα ἐδῶ, ὦ ὀδηγέ μου, μόνοι·
 Διότι εἰς ὄλα τῶν θνητῶν τὰ ἐρωτύλα στήθη
 Φεῦ, ἔστησε τὰ τρόπαια ἡ ψυχοφθόρος λήθη·
 Διότι δὲν ἠτένησα ἐν οὐδεμίᾳ ἄκρῃ
 Ἐν συμπαθείας δάκρυ.

Ἐγραφον ἐν Ἀθήναις κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1875.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΙΤΟΥΒΑΛΗΣ.

Ἰατρός.

 Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ

OMNIBUS UMBRA LOCIS ADERO (ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ)

Εἰς νύκτας μαύρας κατηφεῖς, ἐν ᾧ παντοῦ γαλήνη
 βαθεῖα ἐπιχύνεται, ἐν ᾧ τὸ πᾶν ὑπνώττει,
 Βαρεῖα καὶ ἀνήσυχος ἡ κεφαλή μου κλίνει,
 Πιέζει τὴν καρδίαν μου ἀκοίμητος ὀδύνη,
 Καὶ ἀγρυπνῶ μελάγχολος καὶ σύννους εἰς τὰ σκότη·
 Σκιά τις μ' ἐπιφαίνεται, πλησίον μου χωροῦσα·
 Εἶν' ἡ ψυχὴ του, συμπαθῆς· μαζῆ μου ἀγρυπνοῦσα.

Φαιδρὰ προβάλλει ἡ αὐγὴ, ῥοδόχρους, μειδιῶσα,
 Καὶ στέφ' ἡ δρόσος τὸν κισσὸν μὲ στέμματ' ἀδαμίνων
 Καὶ ἡ χορεία τῶν πτηνῶν ἐγείρεται, σκιρτῶσα,
 Καὶ ψάλλει μ' ἄσματα χαρᾶς τὰ κάλλη της, τὰ τόσα,
 Καὶ ἀνομνεῖ πᾶσα πνοὴ τὸν ποιητὴν τῶν πάντων·
 Ἄλλ' ἡ καρδία μου βωδῆ καὶ πάλιν ἀπομένει
 Μὲ τῆκει τις ἀνάμνησις ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη

Σελήνη ἀργυρόχρυσος μαγεύει τὸν αἰθέρα
 Καὶ παίξ' ἡ αὔρα δροσερὰ μὲ λόγους καὶ μὲ μύρτα,
 Μαρμαίρ' ἡ θάλασσα ἐκεῖ, ἀργύρου στιλπνοτέρα,
 Καὶ θέλγ' ἡ φύσις, νωχελῆς καὶ περιπαθεστέρα,
 Πρὸς ἦν ποτὲ ἡ νεαρὰ καρδία μου ἐσκίρτα·
 Πλὴν τόρα δὲν μὲ θέλγουσι τὰ γραφικὰ της κάλλη·
 ὦ, ἡ ψυχὴ του κατηφῆς εἰς τοὺς αἰθέρας πάλαι.

Ὁ ἥλιος ἔρατεινός προσκλίνει εἰς τὴν δύσιν
 Κ' ἡ δύσις· περιβάλλεται χαρμόσυνον πορφύραν,
 Ζωὴ καὶ θρόσος· καὶ χαρὰ ἀνακοσμεῖ τὴν φύσιν,
 Πρὸς τίνα ἡ καρδιά μου ἀναπτερούται πτῆσιν ;
 Εἰς κατηφῆ κυπάρισσον καὶ νεαράν φιλόραν
 Ἡ προσφιλιῆς τοῦ ἡ ψυχῆ μονήρης· πετυγίζει
 Τὸν πόνον τῆς καρδίας μου ἐκεῖ ἀναρριπίζει.

Εἰς τοὺς θορόβους· τῆς ζωῆς, ἔπου τὸ πᾶν μεθύσκει
 Χαρὰ καὶ γέλως καὶ παλμός· θερμαίνουσιν ἐρώτων,
 Καὶ ἡ νεότης ἐντροφᾶ, χρυσόνειρος παιδίσκη,
 Πῶς ἡ καρδιά μου χαρὰν καὶ μέθην δὲν εὕρσκει ;
 Πλανᾶται εἰς τὰ μνήματα τῶν παρεληλυθότων
 Μὲ τὴν φιλότατην τοῦ ψυχῆν λαθοῦσα ὑπνοβάτις,
 Καὶ ἀπομάσσει τὰ πικρὰ ἐκεῖνα δάκρυά της·

Καὶ ὅταν κατακλίωμαι δυσθύμως εἰς τὴν κλίνην
 Καὶ ὕπνος κλείη ἀτερπῆς ποτὲ τὰ βλέφαρά μου
 Καὶ ἡ ψυχὴ μου εὐχαρῖς τὴν ὕλην τὴν γῆϊνήν
 Ἀποβαλοῦσα, ἵπταται εἰς σφαίραν σαπφειρίνην
 Τίς δύναμις ἀόρατος δεσμεύει τὰ πτερὰ μου ;
 Εἶν' ἡ ψυχή μου ἡ πάσχουσα, ὠχρὰ, μὲ περιβάλλει,
 Τὴν βλέπω καὶ μὲ ἀπῶθει τοῦ ὕπνου ἡ ἀγκάλη

Παντοῦ παντοῦ μ' ἀκολουθεῖ καθ' ὅπερ καὶ ἀκόμα
 Μ' ἀκολουθεῖ εἰς τ' ἄδύτα τῶν ὕπνων, τῶν ὀνείρων
 Ἀκτινας ῥίπτει χρυσαυγίς τὸ ἔνδοξόν της ὄμμα
 Καὶ μὲ στηρίζει συμπαθῶς ἡ χεὶρ της καὶ τὸ στόμα
 Μὲ εὐλογεῖ μετὰ στοργῆς μετὰ εὐχῶν ἀπείρων·
 Πλήν πάσχει ! τῶν ὀνείρων της ἀπέκοψε τὸ νῆμα
 Σκληρὰ ἡ μοῖρα, πρόωρον ἀνοίξασα ἔν μνήμα.

Πῶς τὴν ἠγάπων καὶ ὦ, πῶς τὴν ἀγαπῶ εἰσέτι,
 Καὶ πῶς μ' ἐλάτρευεν αὐτὴ στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω !
 Μαζῆ της ἤνθουον θαλερὰ τὰ νεαρά μου ἔτη.
 Τὰ ὄνειρα τοῦ βίου μου αὐτὴ ἐποδηγέτει,
 Τὰ ὄνειρα, ποῦ ἤρπασεν ἡ λατὰψ τοῦ θανάτου.
 Ψυχὴ φιλότατη, ἦτο Σὺ ὁ φύλαξ ἄγγελός μου,
 Ὁ φίλτερος καὶ ἱερός αἰώνιος παλμός μου !

Καὶ τότε ; ἄλλοι ἄ· γελοῦν, εὐδαίμονες, ἄ· θάλλουν.
 Μελέγχολος καὶ ἄθυμος στενάζει ἡ ψυχὴ μου
 Νυχθημερόν τὰ χεῖλή μου τὸ ὄνομά Σου ψάλλουν
 Καὶ διὰ Σὲ τὰ στήθη μου θερμαίνονται καὶ πάλλουν
 Καὶ εἶσαι Σὺ ἡ προσφιλιῆς καὶ μόνη προσευχὴ μου.
 Ψυχὴ φιλότατη, τὴν σκιάν ἀπόβαλε τῆς λύπης,
 Ἀγῆπα με, εὐλόγει με καὶ μὴ μ' ἐγκαταλίπης !

* Ἄργος 24 Ἰουλίου 1882.

ΔΗΜ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ